

Arrest

nr. 182 093 van 10 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2016 met refertenummer 64919.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. ACER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger en u bent minderjarig. U kwam samen met uw moeder M. E. (...) (O.V. 6.220.291) in februari 2008 naar België, waar uw moeder op 14 februari 2008 een eerste asielaanvraag indiende. Op 15 april 2010 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd door de RvV op 28 januari 2011 bevestigd. Uw moeder diende op 17 februari 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 7 maart 2011 besliste de DVZ deze asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Julie verliet België niet en op 23 oktober 2015 diende u in eigen naam een eerste asielaanvraag in. U verklaarde niet te willen terugkeren naar Armenië omdat u geen Armeens kan. U spreekt het wel een beetje, maar kan het niet lezen of schrijven. Bovendien zou uw moeder bij terugkeer in Armenië naar de gevangenis moeten en zou u bij uw vader moeten gaan wonen en dat wil u niet.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: geboorteakte, attesten van uw school in België, gerechtelijke documenten in verband met de scheiding van uw ouders (van sommige enkel de vertaling).

B. Motivering

Wat betreft uw verklaring dat u de Armeense taal onvoldoende machtig zou zijn, moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte hoe dit in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. U verklaarde wel wat Armeens te praten, maar het niet te kunnen lezen of schrijven en u stelde beter Nederlands en Frans te kunnen dan Armeens. U maakte echter niet aannemelijk waarom u het Armeens niet verder onder de knie zou krijgen. Toen u gevraagd werd of u het Armeens dan niet zou kunnen leren, antwoordde u enerzijds positief, maar stelde daarnaast ook dat u zichzelf reeds te oud vindt om nog Armeens te leren en ziet uzelf niet nog eens helemaal opnieuw beginnen (CGVS, p. 4 en 5). Deze motieven zijn echter niet afdoende aangezien het louter persoonlijke motieven betreft die geen betrekking hebben op een fundamenteel recht waarvan een beknutting of inperking een onmenselijke behandeling is. Niettemin begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet er worden benadrukt dat uit uw verklaringen geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit blijkt.

U wierp in verband met het schoolgaan in Armenië nog op dat u er niet zeker van bent dat iemand uw school daar wel zou betalen. U meent dat uw vader dat alvast niet zou doen en zou zeggen dat u maar moet gaan bedelen. U leidt dit af uit het feit dat u uw vader een tijd geleden opbelde om geld te vragen voor uw schoolboeken in België en dat hij toen weigerde geld te geven (CGVS, p. 5). Gelet op het feit dat u - zo blijkt uit de verklaringen van uw moeder - tegen de wil van uw vader in België verblijft, is het niet onwaarschijnlijk dat uw vader op dit moment onwillig is uw schoolgaan hier te bekostigen. Dat betekent echter niet dat hij, wanneer u in Armenië verblijft, hetzelfde zou doen. Van uw oudere broer die wel nog in Armenië woont, meent u immers dat hij wel studeert. U kon alleszins niet aannemelijk maken dat dat niet het geval is (CGVS, p. 5) en u maakt tevens niet aannemelijk waarom hij zou verkiezen dat u zou gaan bedelen in plaats van naar school gaan.

Verder verklaarde u dat u vreest dat uw moeder in Armenië in de gevangenis zal belanden en dat u gedwongen zal worden bij uw vader te gaan wonen, wat u niet wil. Deze zelfde motieven werden echter ook door uw moeder in het kader van haar asielaanvraag aangehaald en werden door haar nog eens herhaald tijdens uw gehoor voor het CGVS.

Uw moeder is er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet loopt. Daarom kan u zich evenmin op haar asielmotieven beroepen om aan te tonen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst vervolging dient te vrezen of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet. De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van uw moeder liggen, vindt u terug in de kopie ervan die als bijlage bij uw beslissing is gevoegd.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte bevestigt enkel uw identiteit. De schoolattesten bevestigen dat u in het Antwerpse school loopt. De gerechtelijke documenten, waarvan u van sommige enkel de vertaling voorlegt, werden door uw moeder in haar asielprocedure reeds voorgelegd en besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de “*artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 § 3, 52 § 2, 57/6, 2de lid en 62*” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “*artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980*”, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet en artikel 77 van de wet van 15 september 2006 – respectievelijk handelend over het gebruik van de taal bij de procedures voor de commissaris-generaal, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State en over het invoegen van een titel Ibis na artikel 39 van de vreemdelingenwet met het opschrift “Titel Ibis. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” – louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Verder merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij ook hier niet *in concreto* aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Derhalve is eveneens dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag deels steunt op het door haar moeder voorgehouden asielrelaas bij haar eerdere asielaanvraag. De asielaanvraag van de moeder van verzoekende partij van 14 februari 2008 resulteerde op 15 april 2010 in een beslissing van verwerende partij waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 januari 2011. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest. De moeder van verzoekende partij kan de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen in hoofde van haar kind niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (*vgl.* RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

De tweede asielaanvraag van de moeder werd niet in overweging genomen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.4. Waar verzoekende partij een theoretische uiteenzetting geeft over de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen, dit met betrekking tot het vaststellen van tegenstrijdigheden, en stelt dat de tegenpartij in de bestreden beslissing doelbewust een interpretatie van haar verklaringen zoekt waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen en eenzijdig focust op dergelijke verklaarbare tegenstrijdigheden, wijst de Raad er evenwel op dat onderhavige bestreden

beslissing hoegenaamd niet is gesteund op door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden. Voormeld verweer kan dan ook door de Raad niet worden gevolgd.

2.2.5. Ook het betoog van verzoekende partij dat *“de bedreigingen omwille van de geloofsgemeenschap die zij aanhangt tevens worden gebanaliseerd en niet als voldoende worden beschouwd om haar als vluchteling te beschouwen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet”* kan door de Raad niet worden gevolgd nu in de bestreden beslissing hoegenaamd geen sprake is van bedreigingen ingevolge het aankleven van een bepaalde geloofsgemeenschap, laat staan van het banaliseren hiervan door verwerende partij of het als onvoldoende zwaarwichtig beschouwen om tot een erkenning van de status van vluchteling over te gaan.

2.2.6. Evenzo is navolgende opmerking van verzoekende partij: *“Het feit dat er door tegenpartij geen geloof gehecht wordt aan het document dat verzoeker heeft voorgelegd, en er beweerd wordt dat het allemaal om een ingestudeerd verhaal gaat, toont wederom aan dat er geen enkele inspanning wordt gedaan om deze bewijzen verder te onderzoeken, maar deze integendeel bij voorbaat al ongeldig worden verklaard.”*, voor de Raad volstrekt onbegrijpelijk daar de bestreden beslissing geen gewag maakt van het geen geloof hechten aan een neergelegd document en evenmin van de conclusie dat het om een ingestudeerd verhaal gaat. Ook dit verweer is absoluut zinledig.

2.2.7. Waar verzoekende partij betoogt dat *“door in de bestreden beslissing niet zorgvuldig alle voorhanden zijnde elementen af te wegen en te betrekken bij haar besluitvorming, geen rekening te houden met de relevantie van de details voor verzoekers vrees voor vervolging en een overmatig groot gewicht toe te kennen aan verklaringen over enkele niet-substantiële details, tegenpartij het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel schendt”*, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij niet concretiseert met welke elementen door verwerende partij bij de beoordeling van haar asielrelaas geen rekening werd gehouden en evenmin welke de niet-substantiële details zijn waar een overmatig groot gewicht aan werd toegekend. Enige nadere beoordeling door de Raad desbetreffend is dan ook onmogelijk.

2.2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkel concreet argument aanbrengt ter weerlegging van de motivering van verwerende partij, in het bijzonder betreffende de kennis van de Armeense taal, het betalen van het schoolgeld en het in Armenië in de gevangenis belanden van haar moeder waardoor zij zal gedwongen worden bij haar vader te gaan wonen. Deze motivering blijft dan ook integraal overeind.

2.2.9. Aangaande de mededeling van verzoekende partij dat zij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die haar voor zover mogelijk bezorgd zullen worden, kan de Raad enkel vaststellen dat na het verzoekschrift geen nieuwe stukken aan de Raad werden overgemaakt en dat ter terechtzitting enkel een eigenhandig geschreven brief van verzoekende partij werd neergelegd. Deze brief bevat een summier hernemen van het door haar voorgehouden asielrelaas. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.10. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij algemeen bekende feiten negeert en dan ook onvoldoende aantoonde waarom zij geen reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar Pakistan, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij hoegenaamd niet uit Pakistan afkomstig is, doch wel uit Armenië.

2.2.11. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont echter niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT